LA SALUT DE TERRADES

QUIM CURBET

d'entrada tots els santuaris marians s'assemblen, però tots són diferents. La Salut de Terrades -no confondre amb la de Sant Feliu de Pallerols, de Sabadell, de Ribes o del Papiol- és un d'aquests indrets on es cultiva la pau i l'ordre, s'hi respiren olors de fonoll i de pineda, i els nens encara es poden gronxar sota el patrocini de les xocolates Torras.

Des de la Salut de Terrades, al vessant nord-est de la muntanya de Santa Magdalena, l'Empordà es veu com un llibre d'en Lluís Roura, amb il·lustracions de colors exaltats i de formes recargolades. En la distància les oliveres són com fileres de punts suspensius i els cirerers tracen accents circumflexos d'un verd intens, al mig de camps de color de palla i turons que potser desprenen sentor de vi.

L'interior de la capella exsuda misteris empordanesos, exvots lluminosos pengen sota les arcades i en racons recòndits habiten encara figures que semblen de cera i espelmes elèctriques que guspiregen entre els sospirs dels fidels que resen i la remor dels visitants que baden.

A l'hostal t'atenen en castellà, t'ofereixen records del santuari i un vermut casolà d'origen molt dubtós, i també loteria de Nadal -la d'allà, no la d'aquí-, perquè es veu que amb l'espelma a la Mare Déu no n'hi ha prou i la bona sort, que sempre es cobra el seu delme, vol anar sobre segur.

Un rellotge solar esgrafiat a la paret mostra l'hora des de l'any de traspàs de 1636, però avui un núvol ha aturat el temps i em deixa amb la mirada penjada del paisatge. Un avió passa damunt l'Albera i el gronxador oscil·la al ritme d'un ventet que bufa d'Agullana.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/ultima-dia/2016/08/25/salut-terrades/800797.html?utm_source=rss